

NIEUWSBRIEF

Kontakt-Bejaarden vzw april 2021

Lieve Kontakters,
Beste vrienden en sympathisanten,
Bij het bijeen sprokkelen, lezen en redigeren van de inhoud voor deze Nieuwsbrief bedacht ik hoe bewonderenswaardig het werk van vrijwilligers blijft. Kontakt-Bejaarden is een warme organisatie, het is een kranige vijftiger die hardnekkig blijft draaien, ook in ongewone tijden.
Deze Nieuwsbrief geeft een inkijk in de wereld van Kontakt. Het voorbije jaar bleven we actief al was het wat anders, dat kunnen jullie hierna lezen. Daarnaast nemen we via het interview met Jan en het artikelje uit de oude doos een duik in de lange geschiedenis van Kontakt en laten we jullie stilstaan bij enkele gedichten.
Terwijl ik dit schrijf ben ik heel benieuwd naar de afgewerkte Nieuwsbrief want voor het eerst (na de vorige zelf vorm te hebben gegeven) hebben we de opmaak uitbesteed.
Geniet van deze Nieuwsbrief, ik wens het jullie van harte. Blader van voor naar achter en terug, en droom samen met mij van de normale tijden waarin we elkaar op een Kontaktfeest ten dans vragen en tegen elkaar aan leunen op een bankje in een park.

Greta

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

Ook al mogen we elkaar reeds meer dan een jaar minder zien en ontmoeten, het is goed om contact/Kontakt te blijven onderhouden, is het niet fysiek, dan bijvoorbeeld via het geschreven woord. Hoe aangenaam is het niet een kaartje of mailtje te krijgen van iemand die je lange tijd niet meer 'in levenden lijve' zag. De verbondenheid wordt dan weer 'tastbaar', weliswaar in taal.

Het is des te aangener wanneer lectuur, die jou met anderen verbindt, wat onverwacht in de bus valt. Als een bloem die jou op een dag ontluikend verrast in de lente, een frisse verschijning waarvan je een hele tijd kan genieten.

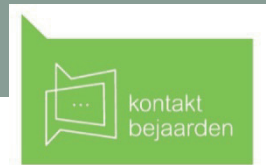
Misschien is deze Nieuwsbrief wel zoiets voor jou. Hopelijk brengt het lezen ervan je even het warme familiegevoel weer, dat we in Kontakt zo belangrijk vinden en nu al lang, al te lang... moeten missen. Maar na lente komt zomer. We dromen van de uitbraak uit ons 'kot'. Zodra het kan, zien we elkaar terug, en dan zal het feest zijn! Hou vol, nog even!

Johan

CONTACTGEGEVENS

<http://www.kontaktbejaarden.be>
info@kontaktbejaarden.be
Kontakt-Bejaarden vzw
p.a. CAW Oost-Vlaanderen
Oude Houtlei 124
9000 Gent
09/265 04 27
Permanentie in het secretariaat:
elke donderdagvoormiddag
10u – 12u
(behalve feestdagen en vakanties)

KONTAKT-BEJAARDEN ACTIEF

De kernactiviteit van onze vereniging is het huisbezoek: regelmatig bezoeken de vrijwilligers de senior of de senioren voor wie zij zich persoonlijk inzetten. Het voorbije jaar werden de fysieke bezoeken verhinderd door de coronamaatregelen maar de vrijwilligers hielden trouw contact met 'hun' senior(en) via telefoontjes, kaartjes en brieven. Ook voor de andere jaarlijks terugkerende activiteiten strooide het coronavirus in 2020 (en ook nu nog) roet in het eten. Zo gingen het paasfeest, de uitstap naar Oostaker-Lourdes en het kerstfeest niet door.

Maar het is nu ook niet zo dat het verenigingsleven volledig stil lag.

Dit gebeurde in 2020:

zondag 19 januari: nieuwjaarsreceptie voor de vrijwilligers

donderdag 5 maart: vrijwilligersfeest Centrum Algemeen Welzijnswerk Oost-Vlaanderen (deelname van een 15-tal vrijwilligers)

27 april tot 3 mei (digitaal): Statutaire Algemene Vergadering
mei: kaartenactie voor de vrijwilligers en de bejaarden

woensdag 19 augustus: bezoek aan de tentoonstelling '70 jaar FedOS in de Plantentuin in Meise (deelname van 4 vrijwilligers)

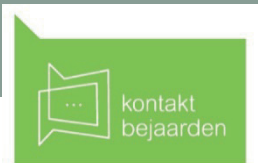
oktober: bloemenactie voor de vrijwilligers en de bejaarden

december: kalenderactie voor de vrijwilligers en de bejaarden

Vergaderingen van de Raad van Bestuur:

7 maart tot 21 april (digitaal): goedkeuring financieel verslag 2019 en begroting 2020 voorafgaand aan de Statutaire Algemene Vergadering

woensdag 7 oktober: Bestuursvergadering

TERUGBLIK OP HET VOORBIJE JAAR

EN OVER EEN VIRUS DAT ZICH MAAR NIET GEWONNEN GEEFT

Ik zit hier achter de computer, met de bedoeling om eindelijk iets neer te pennen voor de Nieuwsbrief. Buiten is het grijs en koud. Jammer, het weer in maart kan zacht en zonnig zijn, denk maar aan vorig jaar.

Het is zaterdag 13 maart 2021. Ik kan er moeilijk bij dat reeds een volledig jaar voorbij ging sinds het SARS-CoV-2 virus de Belgische regering deed beslissen om het land in lockdown te laten gaan.

Mijn gedachten gaan naar jullie, vrijwilligers van Kontakt en senioren die van de vrijwilligers bezoeken en vriendschap krijgen en zo even de eenzaamheid vergeten.

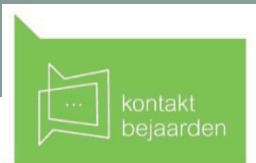
Wat was het voorbije jaar een bevreemdend jaar. Ik maakte een aantal weken geleden het activiteitenverslag, het was zo anders dan de vorige jaren: geen paasfeest, geen uitstap naar Oostakker, geen kerstfeest. Maar ondanks alles bleef het 'kernvrijwilligerswerk' van Kontakt overeind: het menselijk contact bleef, al was dat niet in de vorm van de fysieke nabijheid van mens tot mens.

De hoge besmettelijkheid van een dodelijk virus deed de mensheid vrezen voor fysiek contact, hoe onmenselijk is dat niet? De coronamaatregelen staan haaks op waar Kontakt-Bejaarden voor staat. Het is toch erg tegennatuurlijk dat we geen knuffel mogen geven aan wie zo snakt naar een knuffel? De vrijwilligers van Kontakt trachtten de leemte op te vullen met telefoontjes, kaartjes, een bloemetje.

Iedereen zal zo zijn eigen verhaal hebben. Op vrijdag 13 maart 2020, ik herinner het me nog goed, installeerde ik me onwennig achter het bureautje in onze woonkamer om te telewerken. De avond ervoor hadden we het er op het werk over gehad hoe gevaarlijk dat nieuwe coronavirus wel zou zijn, de meningen waren verdeeld. Uit voorzorg had ik van alles bij elkaar gegrabbeld en mee genomen naar huis zodat ik voldoende werk had voor 'enkele dagen thuiswerk'. Het werd 12 volle weken! In mijn naïviteit dacht ik toen nog dat we dat griepachtige virus wel zouden doen verdwijnen door 'in ons kot' te blijven. We wisten ook zo weinig, er waren zagezegd nog maar een paar mensen in België besmet, achteraf kwam het besef dat er veel meer moeten zijn geweest.

Die eerste dagen van de eerste lockdown volgden we hier bij ons thuis in shock en met ongeloof het nieuws over dat mysterieuze virus. Omdat ik van opleiding biotechnoloog ben, werd ik naar alles wat in de media en in de wetenschappelijke literatuur verscheen gezogen. Virologie interesseerde me uitermate toen ik aan de universiteit studeerde. Het jaar dat ik afstudeerde kregen we les over een ander mysterieus virus, HIV, dat een nieuwe ziekte, het verworven immuundeficiëntiesyndroom (aids) veroorzaakte. Dat was voor ons biologen in spe een tegelijk fascinerend en verontrustend virus, en de wetenschappelijke wereld stortte zich er op. Dus over dat nieuwe coronavirus wilde ik zo veel mogelijk weten. En nu? Ik moet toegeven dat die honger naar nieuws over 'corona' ondertussen erg verminderd is ...

Vanaf 13 maart 2020 stond voor mij de wereld stil. Ik ervaarde alle emoties: diepe ongerustheid om die curves die maar bleven stijgen en bezorgdheid om het ziekenhuispersoneel. Ik was boos op het vele valse nieuws, op de mensen die het niet wilden geloven, ik was boos op de mensen die doodleuk beweerden dat dit zo'n mooie tijd van trager leven en herbronnen was. Ik was triest achter dat mondkapje en triest omdat we niet meer vrij op straat konden lachen naar elkaar en omdat we met een boog om de mensen in de

straat liepen en niet meer spontaan konden zeggen “Ga je mee er één gaan drinken?” In ons gezin discussieerden we over de aanpak van de Belgische regering, we hadden stress. Ik maakte me zorgen over mijn 84-jarige vader die plots geen contacten meer had omdat zijn uitstapjes naar het dienstencentrum en naar seniorenverenigingen weg vielen. Ik zag ervan af dat onze kinderen – twintigers - aan huis gekluisterd waren.

Het thuiswerk verliep de eerste weken niet rimpelloos. Daar zat ik dan voor de computer thuis, afgesneden van mijn collega's, met uiteraard wel nog contact via de elektronische post, maar dat is zo veel minder waard dan elkaar in levenden lijve zien. Daar bovenop kwam dat collega's wel moesten aanwezig zijn op het werk, want het laboratorium bleef draaien, en ik maakte me zorgen om hen. Hoe moesten zij zich daar uit de slag trekken, hoe konden zij op een zo veilig mogelijke manier met elkaar werken? Ik maakte me zorgen om mijn broer en schoonzus die leerkracht zijn en die in mijn ogen ‘in de vuurlinie’ stonden en ik had medelijden met schooldirecteuren (onze voorzitter Johan is er één van) die een grote flexibiliteit aan de dag moesten leggen.

De zomer gaf ons eventjes, het gevoel van meer vrijheid, maar het gevoel van ‘eindeloos in de wachtzaal te zitten bleef hangen. En toen we in oktober in de tweede golf terecht kwamen begon ik, die door vrienden en familie gekend ben als een ‘optimist tot in de kist’, dingen halfleeg te zien in plaats van halfvol, heel erg vond ik dat. De donkere winter en de eindejaarsperiode in mineur deden er natuurlijk ook geen goed aan.

Een positief gevolg van de coronacrisis is dat het ons nederiger kan maken. Ik heb wel eens gezegd tegen collega's die nog naar de werkplaats konden, toen ze mij vroegen hoe het met mij was: “Eenzaam he. En elke dag lijkt hetzelfde.” Toen ik later bij die bewering stil stond bedacht dat dit niet klopte. Ik voelde me door het continue thuiswerk geïsoleerd, maar dat is nog iets anders dan eenzaamheid. Ik heb een gezin, we praten veel met elkaar, ik hou contact met vrienden en familie via SMS, Whatsapp en videobellen. We trekken er op uit met de hond, we zien andere wandelaars rondom ons.

Wij die gezond en mobiel zijn leerden te relativeren. Wie er voor open stond kon in het voorbije coronajaar de tijd nemen om te reflecteren en de kleine dingen te waarderen. Het beperkt worden in onze vrijheden kan ons leren respect te hebben voor zij die door een verminderde mobiliteit en het verkleinen van de familie en de vriendenkring thuis de muren op zich af zien komen en bijna nooit iemand over de vloer krijgen. Het is zo begrijpelijk dat mensen zich eenzaam voelen.

De lente staat voor de deur. Als de zon er weer zal zijn, zullen we er weer gemakkelijker tegen kunnen. We komen hier ooit uit, daar ben ik rotsvast van overtuigd. Het zal wennen zijn, hoe zal het voelen om zonder mondkap in een overvol café binnen te gaan? Zullen we het nog kunnen, of zal die mensen- en smetvrees blijven hangen?

Mensen zijn veerkrachtig, ik geloof er in dat we het hele coronagebeuren zullen vergeten en weer menselijk met elkaar zullen omgaan. En dan organiseren we weer feesten met Kontakt!

Tot ziens in betere tijden!

Greta

INTERVIEW MET EEN VRIJWILLIGER

JAN DEMEESTER

Als derde in een gezin met 5 jongens heb ik een gelukkige jeugd gehad. Ik had chance: in die goede thuis mocht ik studeren, zingen in een koor, naar de scouts gaan, mij engageren in de Sint-Bernadetteparochie.

We hadden geluk met goede bejaarde burens (zo ook Marietje Dhondt – ze woonde twee huizen van ons - die later bij Kontakt kwam en een ‘single’ opnam met twee Gentse liedjes).

Mijn twee grootmoeders heb ik lang mogen behouden en één ervan, ‘meme’, werd 100 jaar. Zij was vaak mijn toeverlaat als ik het als puber moeilijk had.

In het middelbaar onderwijs maakte ik de jaren ‘68’ mee. Veel onrust, maar ook een appel van onze leraars: ‘geen woorden maar daden’. Zo kozen we er in klasgroep voor om niet op reis te gaan naar Rome maar op bouwkamp te trekken.

Een engagement in de maatschappij hoorde ook bij die ‘daden’.

En ik had het geluk naar ‘Kontakt’ te gaan. Ik denk dat het eerste contact in 1971 met Lena Vandecasteele was. Zij vertelde zo boeiend over de deugddoende band die een bezoek aan een bejaarde met zich meebrengt dat ik onmiddellijk ‘verkochte’ was...

Op dat moment was er ook veel praktisch werk in het huis in de Savaanstraat (verbouwingen, schilderwerk, tentoonstelling..) en ik had ‘geen zittend gat’ - zoals mijn ouders zeiden - dus was dat engagement en de praktische leerschool mooi meegenomen.

Over mijn mooie tijd in Kontakt zou ik een boekje kunnen schrijven... Hier enkele herinneringen.

Ik bezocht jaren regelmatig drie bejaarden: Octaaf, Alice en Margriet. Een verrijking in mijn leven.

Octaaf en Alice woonden op de Afrikalaan en leerden mij dat je gelukkig kan zijn met weinig. Bij hen leerde ik ook veel Gentse liedjes, met Jozef Van Damme - vrijwilliger van het eerste uur en later lang chauffeur – noteerden we die liedjes.

In die tijd zijn we ook een paar keer op vakantie getrokken met de bejaarden, we gingen naar de Ardennen. ’t Was lastig maar zalig. Zo herinner ik mij nog dat één van de bejaarden - een zotte bloare, gelijk da ze zeggen - zo breed was dat ze nipt tussen de trap naar boven kon, maar van beneden tot boven was ze met de komische situatie aan ’t lachen.

Wij liepen voor en achter haar... met risico voor ons leven en met veel plezier.

Octaaf en Alice keken er maanden op voorhand naar uit.

We vierden hun gouden jubileum in hun nieuwgebouwde sociale woning in de Lübeckstraat (ondertussen al afgebroken om er een definitieve woonplaats voor Romazigeuners in te richten).

Ja, en dan was er Margriet. Zij was afkomstig van Terneuzen en sprak Hollands-Westvlaams. Op ’t Westveld in Sint-Amandsberg kon ik altijd binnen langs achter. Eerst door het kolenkot, dan een achterkot, dan een lege kamer en dan de kamer waar Margriet jaren bedlegerig verbleef. Ze kwam al die jaren nooit uit haar huisje en moest voor alles rekenen op een trouwe bejaardenhelpster en vrijwilligers van Kontakt (ook Lena Vandecasteele en Jean Lou Van Hoorbeke).

Margriet had altijd een slaapmuts aan en een ‘witte tabbaard’. Ze had veel noden, kleine rituelen ook, maar ze was altijd dankbaar. Daar leerde ik ook de Leuvense stoof op te scheppen en te kuisen, ik deed dat wekelijks (of meer). Het was bij Margriet dat mijn

vroeger 'lief' Greta (nu al 41 jaar mijn vrouw en moeder van onze 4 kinderen en grootmoe van onze 5 kleinkinderen) mee kwam... ja dat was een 'goed werk' en zo zagen we elkaar eens meer.

Vaak waren er ook kleine karweitjes bij bejaarden en met Rik Vandecasteele als motor voor die werken was ik soms helper. Zo herinner ik mij nog de grote kuis in een pandje in het Patershol. Ook de dode hond moesten we wegbrengen. 's Avonds was ik dan vaak 'moe en tevreden'.

Jaren waren er de maandelijkse bijeenkomsten in de Savaanstraat, de Klaasfeesten (waar ik ook een paar keer Klaas was) de grote kerstfeesten op kerstavond, bv. in de grote zaal in Ledeberg op 't gemeenteplein met naast de feestmaaltijd ook de optredens waar ik soms mee playbackte. De ontmoetingen met de vele bejaarden deden deugd: hun verhalen van geluk en tegenslag en ook hun interesse in ons jong leven.

Jan Demeester op de viering van 50 jaar Kontakt-Bejaarden, in gesprek met Jos Vandamme. Tussen hen in staat Hilde Lemey.

Ik had (te) veel interesses en engagements, we trouwden en ik had een drukke onregelmatige job als verpleegkundige... Kontakt werd afgesloten – maar was niet uit het hart. Regelmatig las ik het tijdschrift en kwam ik vrijwilligers tegen (bv. Johan Ackerman en Thierry Christiaens).

De jubileumviering van Kontakt in 2017 vervulde mij met dankbaarheid en nostalgie. Op de vraag van Johan om terug een engagement op te nemen een paar jaar later ging ik dan ook graag in. Onverwachte gezondheidsproblemen zorgden voor een wat valse start maar ik ben blij weer tot 'Kontakt' te behoren, bejaarden te ontmoeten, mee te werken met die fantastische verantwoordelijken (Johan, Nanou, Elke, Patrick, Jef, Greta, Karine en Karin...) aan de toekomst.

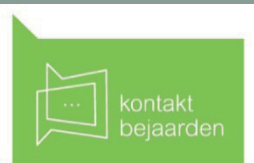
Ik hoop en wens dat Kontakt nog jaren een warm antwoord kan bieden aan bejaarden die nood hebben aan een regelmatige babbel en aan mensen die trouw tijd willen geven om te luisteren naar hun verhalen, de huidige noden, de verwachtingen.

Jan

Persfoto van het gouden huwelijksjubileum van Octaaf en Alice De Baets (1978?).

Op de foto zie je ook de schepen van bevolking (mevrouw Mortier) en haar ceremoniemeester (achterste rij) familie, buren en verschillende vrijwilligers van Kontakt. Octaaf en Alice waren graag gezien in Kontakt. Ze waren steeds aanwezig in de Savaanstraat op de activiteiten. Ze brachten sfeer, en Octaaf was de eeuwige optimist. Zo trokken ze ook mee op Kontaktreis naar de Ardennen. Daar werd een heuse 'trouwerij' met trouwstoet opgevoerd met twee bejaarden als 'jong' koppel, Octaaf als burgemeester met sjerp, Jos Van Damme als priester met kwispel en bejaarden en vrijwilligers als trouwsuite. Nadien waren er pannenkoeken à volonté. En ik herinner me dat er zo enthousiast gegeten werd dat verschillende vrijwilligers geen pannenkoek meer hadden. 's Morgens aan de ontbijttafel kwamen er wel nog een paar pannenkoeken uit de 'sjakosjen'....Op de foto zie je Jos Van Damme en ook Kris Vandeweerd, Tony Vandecasteele, Martine Van der Meersch, Philippe Beuselinck en Jan Demeester (tweede van rechts) en toekomstige echtgenote Greta Debruyne.

En het liedje in het Gents:

1- Ieder joar die goa mijn ma
 En uuk al mijn papa
 Mee de gentsche fieste
 Veur acht doage noar de zie
 Zij goan nie noar Knok' of Heist
 Doar en zij nie op gepeisd
 Moar zij nemen een bad
 Ja in Blankenbirge stad

*Refr Mee oenzen iemmer in onz'hand
 En ons voetses in het zand
 Trekken wij noar Blankenbirge
 En wij luupen en wij zingen
 en wij spelen in het zand
 Tot de wilde woeste boaren
 Spetten zjuust tot oan ons g.t
 Moar doar kijken wij nie noar
 Oens plezier es al zu roar
 En we goan noar Blankenbirge noaste joar.*

2 Ma die neemt een zonnebad
 Ligt op heure rugge plat
 Smeert eur in met olie
 En mee krijme de bootee
 Pa die zegt 't es nui al wel
 Want da wordt een kostelijk spel
 Ma die zegt 't geef nie
 Want 't es de mode van Parijs!
 Ari

DE BLOEMENRONDE HERFST 2020: ONS DANK-JE-WEL IN MOEILIJKE TIJDEN!

Een verslagje van Patrick

Voor een organisatie als Kontakt-Bejaarden, waar ontmoeting en vriendschap tussen jongere en oudere generaties centraal staan, is de coronacrisis een grote uitdaging. We kunnen elkaar niet meer zien (of enkel onder heel strikte voorwaarden), geen knuffels geven, geen paas- of kerstfeest meer vieren, niet meer op uitstap gaan naar Oostakker-Lourdes, geen vorming of ontmoetingsavonden voor onze vrijwilligers klaarstomen, geen nieuwjaarsreceptie organiseren,...

Een kaartje, een kort bezoekje of een telefoontje kan wonderen doen en was/is nu voor velen de dagelijkse realiteit, maar dit is toch niet hetzelfde als een warm fysiek contact. Daarom besloten Nanou en ik om na de zomervakantie – in de ijdele hoop dat de coronaduivel ons toen al verlaten zou hebben – een bloemenactie op poten te zetten. Elke vrijwilliger/vrijwilligster zou een mooie bloemenattentie krijgen, samen met een bijkomend plantje voor zijn of haar bejaarde. Zo willen we onze mensen een hart onder de riem steken en blijven ondersteunen voor het fantastische werk dat zij al vele jaren belangeloos verrichten.

De “ronde van Kontakt” begon bij Simon en zijn mama Jeaninne, daarna gingen de bloemen naar mijn zus Vanessa, Cecilia en Lieven, Evelyne, Herman Beyaert en last but not least bij Karine. Op één avond kon ik natuurlijk niet bij iedereen langsgaan, zodat de tour des fleurs ook nog de volgende dagen en avonden werd voortgezet.

Zo ging ik nog langs bij Herman Bouckaert, Johan, Greta, de twee Jannen, Karin, Isabel en Daan, Boudewijn, Benjamin, Zehra, Jean-Luc, Lucia, Karlijn, Jef, Jos, Marian, Filip, Jes, Luc, Regina, Marie-Hélène, Luc en Martine Pien (ze had al bloemen gekregen van Nanou, maar ik was toch blij om met haar een praatje te kunnen slaan...). Hopelijk ben ik niemand vergeten, anders laat het me zeker weten!

Het laatste bloemetje was voor Martine Boudonck en haar nieuwe bejaarde.

Ook mijn bejaarde Yvonne mocht ik natuurlijk niet vergeten, met een bijhorende mooie foto als resultaat. Mijn tocht voerde me naar verschillende gemeenten, want onze vrijwilligers komen niet alleen uit Gent zelf, maar zijn woonachtig in Oosterzele, Evergem, Merelbeke, Mariakerke, Zwijnaarde, Wondelgem, Sint-Amandsberg, Destelbergen, Ledeborg, Gentbrugge en Wortegem-Petegem. Het doet zoveel deugd om te mogen vaststellen dat onze vrijwilligers ondanks deze moeilijke periode intens contact zijn blijven houden met hun bejaarden, en dit op een veilige en soms creatieve manier. Het was hartverwarmend om de dankbaarheid en de vriendschap te mogen ervaren als je, ook al is het op de drempel van de voordeur, nog eens onze mensen “life” kan ontmoeten.

Hopelijk kunnen we in 2021 opnieuw bij elkaar komen in normale omstandigheden en in een veilige omgeving. Hou jullie allen goed,

Patrick

Een verslagje van Nanou

Half september beslisten Patrick en ik om eens iets speciaals te doen voor onze bejaarden alsook voor onze vrijwilligers.

Patrick had gezorgd voor mooie plantjes en die werden door hem en mij aan verschillende vrijwilligers bezorgd samen met het potje voor hun bejaarde. Dit werd telkens heel goed ontvangen en geapprecieerd.

Mijn eerste bezoekje was in Evergem in Home Stuyvenberg waar ik Anna ging opzoeken (zie foto). Zij is daar al een paar jaar en heeft haar kamertje op de derde verdieping.

Ze was zo gelukkig om mij terug te zien, het was al een poosje dat ik erbij geweest was. Ze zat heel mooi een boek te lezen! Jullie moeten weten dat Anna in februari 2021 haar honderdste verjaardag zal vieren.

Ze is nog heel goed en gezond, altijd zeer opgewekt, waardoor ze ook door iedereen graag gezien wordt.

Het plantje deed haar uiterst plezier en het heeft ons allebei heel veel deugd gedaan om elkaar terug te zien. Een paar dagen nadien ging ik op bezoek bij mijn zus met 4 plantjes. Zij is verhuisd en heeft al kennis gemaakt met twee dames in haar nieuwe buurt. Deze dames staan nu ook al op onze lijst.

Fernande kreeg ook mijn bezoekje, maar aangezien ze blind is had ik ook wat snoepjes mee. Wat was ze blij, ze sneukelt toch zo graag.

Martine was heel verrast met onze attentie, en vroeg om binnenkort een nieuw iemand voor haar te vinden. Zij heeft jaren Zulma bezocht die op de dag van haar 100ste verjaardag stilletjes is ingeslapen. Het was zo een lieve dame.

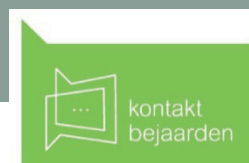
Mireille, die vooral bezoekjes brengt bij bejaarden in een rusthuis, kreeg ook haar plantjes. Ze vond het een prachtig idee, want in de coronatijden mag zij niet altijd op bezoek gaan bij haar bejaarden.

Ook kreeg ik een telefoontje van Daan om te bedanken en vooral om te insisteren om een nieuw bezoek te mogen doen bij iemand.

Vrijwilliger Erik was ook heel tevreden met onze geste en hij zou zijn bejaarde dezelfde dag nog opzoeken. Tot slot bracht ik Elke, onze vrijwilligersverantwoordelijke, haar bloemetje aan huis.

Nanou

HET JAARLIJKSE VRIJWILLIGERSFEEST VAN HET CAW DONDERDAG 5 MAART 2020

Het is alweer een tijdje geleden, maar begin maart 2020 mochten we opnieuw genieten van de gastvrijheid van onze vrienden van het Centrum Algemeen Welzijnswerk (CAW) Oost-Vlaanderen. In de eerste week van maart vieten we ieder jaar de Vlaamse week van de vrijwilliger. Het welbekende virus woedde al in onze contreien maar had nog niet geleid tot een algehele lockdown. Weliswaar lieten we de gebruikelijke kussen en handen schudden achterwege, maar de anderhalvemeter-regel of het mondkapje waren nog niet van toepassing. Traditiegetrouw waren de vrijwilligers van Kontakt-Bejaarden talrijk vertegenwoordigd op deze bijeenkomst, naast vrijwilligers van de vele deelwerkingen van het CAW (zoals nachtopvang, justitieel welzijnswerk, inloopcentrum jeugd- en adviescentrum, onthaal,...).

Nadat mevrouw Rita De Vits, directiemedewerker voor de vrijwilligers en stagiaires in het CAW, een gevarieerd beeld schetste van het welzijnsveld in Oost-Vlaanderen en iedereen bedankte voor hun inzet en enthousiasme waarmee vrijwilligers het beste van zichzelf geven, was het tijd voor een mooi en rijkelijk buffet, verzorgd door het sociaal restaurant Parnassus. Tijdens het eten luisterde ik geboeid naar de verhalen van de vrijwilligers die actief zijn in de verschillende deelwerkingen. Ook als Kontakters kunnen we heel wat leren van hun ervaringen en bieden ze inspiratie voor het eigen vrijwilligerswerk.

Daarnaast was gezorgd voor animatie, ook al leek dit niet zo: we dachten allemaal dat het ging om een vervelende ober die veel te diep in het (alcohol)glas had gekeken, maar het bleek om een acteur te gaan. In elk geval had hij met veel overtuiging zijn rol gespeeld, want zowat niemand aan onze tafel had dit door!

Onze dank en waardering gaat uit naar de personeelsleden van het Centrum Algemeen Welzijnswerk Oost-Vlaanderen, die zich ieder jaar met hart en ziel inzetten voor een gezellige en smakelijke avond. Deze editie was meer dan geslaagd en zorgde voor de nodige vitamines en kracht om onze vrijwilligersactiviteiten verder te zetten.

Patrick

LEDENNIEUWS

Nieuwe vrijwilligers in 2020

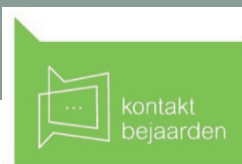
Filip Baetens
Anny Mortier

Overleden senioren in 2020

Hortentia De Smet, bezocht door Evelyne Dooms
Bernard De Schryver, bezocht door Jean-Luc Timmerman en Boudewijn Taillieu
Robert Rogiest, bezocht door Mireille Deceuninck
Zulma De Keukelaere, bezocht door Martine Suys
Noël Goderis, bezocht door Daan Van Dieren
Sidonie Baudewijns, bezocht door Simon Verbrugghen en zijn mama

Overleden familieleden van vrijwilligers

Etienne Garré, vader van Patrick en Vanessa Garré, overleden op 22 december 2020

OM BIJ STIL TE STAAN...

WINTERLANDSCHAP

Mistbanken hangen als
linten boven de donkere weiden.
Het is er stil,
maar die stilte is van korte duur,
want de dieren worden wakker,
en ook de natuur!

Plots dartelt een wild konijn
tussen het laatste beetje groen
dat het winterseizoen hem schenkt,
en zie je een reiger,
die aan de rand van het water drinkt.

Dan komt de zon even alles raken,
en blijft aan de kale takken
van de bomen haken.

Zwermen vogels strijken neer,
zo komt de rust stilletjes weer,
en komt het avondlandschap je tege-
moet,
de pracht en de stilte van de natuur
doen je goed!

Francine

Mijn spreuk

Zuivere pen
Toon me weer wie ik ben
Ga met me op reis
En haal me uit het paradijs
Weer in het heden
Op de begane grond
Waar al m'n vrienden leven
En alles ontstond
Wat was zal weerkomen
En wat gevallen is zal eens weer
dromen

*gedicht door 'Thierry' uit de gedichten-
bundel WANNEER IK SCHRIJF NAAR
EEN ANDER SCHRIJF IK NAAR MEZELF*

KLEIN VOGELTJE

Klein wezentje
verborgen tussen de takken,
in een huisje van dons,
wil, zoals je moeke,
uitvliegen.

Maar je bent
nog een beetje te jong,
zij moet je nog wiegen,
dan pas mag je gaan,
op zoek
naar je eigen bestaan.

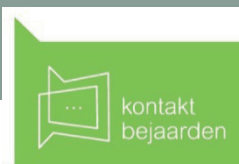
Francine

Eenzaamheid,
is het dat wat je zoekt?
De zon gaat niet meer schijnen,
de maan rust op de wolken;
triestheid in je ogen,
leegte,
niets te verliezen.

Meer
te winnen
door er zelf wat aan te doen,
al is het nog zo moeilijk.
Als je de hemel
weer ziet opengaan,
nou,
wat denk je?
Is dat geen leuker bestaan?

Francine

IN MEMORIAM

mevr. Hortentia De Smet (gest. 22 februari 2020)

Lieve Hortentia,

je lacht me toe vanop de kast. Een pracht van een glimlach!
Ik herinner me nog mijn eerste verkennend bezoekje, zo'n 7 jaar geleden.
Het klikte direct. Je wenste dat ik je vaste vrijwilligster zou worden en zo geschiedde.
Eerst kwam ik je bezoeken in je groot appartement met een prachtig zicht op het Citadelpark, nadien bezocht ik je in de home Militza in Oostakker en ten slotte in het WZC Weverbos.

We werden al gauw goede vriendinnen en konden over van alles babbelen; je was in alles geïnteresseerd en maakte precies deel uit van mijn familie en ik van de jouwe. Je genoot van de activiteiten in de home maar ook enorm van de activiteiten van Kontakt-Bejaarden, de kerst- en paasfeesten, de koffietafels.

Je was een heel voorname mevrouw, altijd mooi gekleed en verzorgd en heel dankbaar. Het was voor mij een plezier om je te bezoeken. We gingen ook graag wandelen en een pannenkoekje eten in de cafetaria of we deden een uitstapje naar Lourdes, met een bezoek aan de grot en nadien een wafel eten.

Je heengaan was voor mij een schok, maar ik troost me met de gedachte dat je kaarsje stilletjes is uitgegaan en dat je met volle teugen van het leven hebt genoten.
Rust in vrede, lieve vriendin.

Evelyne

IN MEMORIAM

dhr. Bernard De Schryver (gest. 26 juli 2020)

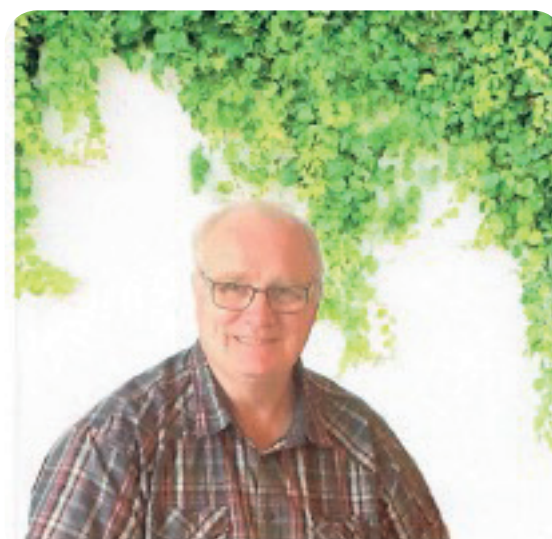
Jaren heb ik regelmatig een bezoek gebracht bij vriend Bernard De Schryver.

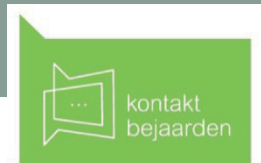
In juli 2020 overleed hij op 66-jarige leeftijd.
Zelfstandig leven was niet meer mogelijk, hij verbleef de laatste jaren in rusthuis Ramen, in het centrum van Gent.

Naast bezoeken van mij kreeg hij ook bezoekjes van zijn familie, zussen en broers, en was er ook een dame, Thérèse, die hem dikwijls bezocht.

Adieu Bernard. Repose en paix.

Jean-Luc Timmerman

IN MEMORIAM

dhr. Noël Goderis

Er is mij gevraagd om een stukje te schrijven over ons beiden, Noël Goderis en Daan van Dieren. Ergens in 2017 zijn wij bij elkaar gekomen via Kontakt-Bejaarden. Om jullie een idee te geven hoe onze ontmoetingen eruit zagen: die situeerden zich nagenoeg altijd in de huiskamer(s) van Noël, eerst was dat in zijn eigen huis en naarmate de leeftijd toenam zagen we elkaar op zijn kamertje in het verzorgingstehuis. Gewapend met een comfortabele stoel had Noël altijd de nodige luxe voor de soms lange gesprekken die we hadden. Mij ontbrak het eveneens aan niks. Naast een klassieke stoel met kussentje had Noël altijd een voorraad drinken beschikbaar. Ik koos voor een appelsap of fruitbierdje, zolang het maar zoetig was.

Zonder dat we ooit over enige randvoorwaarden hebben gesproken, verliepen onze ontmoetingen doorgaans volgens een terugkerend ritme. We hielden ons aan vaste onderwerpen: eerst de actualiteiten, dan de koers - met name veldrijden was een interesse van ons beiden. Het verleden van Noël kwam ook vaak ter sprake, zoals de tweede wereldoorlog of het werk bij de politie.

Zijn verhalen werden aangevuld met de verhalen van mijn nog jeugdige verleden en zo kon het gebeuren dat we twee uur zoet waren. Al met al hebben we dit een goede twee jaar kunnen doen.

Door de komst van Covid-19 werd het moeilijker om elkaar te zien. Daarom hielden we het bij bellen. Het was een vervanging van de ontmoetingen die nooit helemaal een complete vervanging was.

Na afzwakking van de eerste golf en versoepeling van maatregelen, hebben we elkaar nog één keer gezien. Zo terugdenkend aan die ontmoeting had ik niet kunnen voorzien dat dit de laatste keer was. Blijkbaar komen zulke zaken onaangekondigd.

We hebben veel plezier aan elkaar beleefd, er was vooral veel praatgenot. Vriendschap heeft iets universeel en overstijgt iemands leeftijd of situatie. De vriendschap blijft voortduren al zullen er geen nieuwe paragrafen bij worden geschreven. Misschien hoort het bij vriendschap, ik weet het niet, van mij hadden er best nog een aantal bij mogen komen.

Het ga je goed op de plek waar je nu bent Noël, wie weet dat we elkaar ooit nog een keer zullen tegenkomen.

Je vriend, Daan

UIT DE OUDE DOOS

Kontakt-Bejaarden zag meer dan 50 jaar geleden het levenslicht en daar zijn nog veel sporen van; zo bewaren we in het secretariaat de tijdschriftjes die we van eind de jaren '80 tot eind de jaren '90 vier maal per jaar op een ambachtelijke wijze samenstelden. In Nieuwsbrief nr. 8 konden jullie proeven van een artikeltje van 1991, deze keer koos ik voor een artikeltje van 1999, geschreven door wijlen Michel De Jaeger. Voor wie hem kende roept dit mooie herinneringen op en voor wie hem niet kende: jullie zullen merken dat hij een zeer geëngageerde vrijwilliger was.

Greta

KONTAKTERS AAN HET WOORD

Kerstbezoeken aan vereenzaamde Kontaktters

Een paar jaar geleden nam ik het initiatief om in de Kerstperiode een aantal Kontaktters te bezoeken, die nooit naar onze activiteiten kunnen komen. Toen toerde ik nog door de stad, getooid in de outfit van de Kerstman, maar dit jaar zou ik het een beetje eenvoudiger aanpakken.

Zo'n Kerstman-kostuum is wel leuk, maar het is bijzonder warm, en na een paar uur wordt het bijna onhoudbaar om met zo'n pak aan je lijf te blijven rondlopen. Omdat het ook vooral vrijwilligerswerk moet blijven dacht ik aan een herhaling van dit initiatief, doch met de zelfde goede intenties : een degelijk bezoek brengen aan onze ouderen, met een bloempje en een babbeltje. Op mijn rondschrifje aan de vrijwilligers kwam respons. Enkel van "de harde kern" antwoordden spontaan "ja" op mijn voorstel. Iemand zei zelfs : "Met een dergelijk initiatief hou je contact met Kontakt ; de toernee van een paar jaar geleden heeft er mede voor gezorgd dat ik vrijwilliger bleef bij Kontakt". Dus, blijkbaar hebben niet alleen de bejaarden er destijds deugd van gehad.

Op 26 december was het zover. Robert was al op post, toen ik hem rond 9 uur - eerlijk gezegd, 'k was weer te laat - kwam oppikken bij hem thuis. Toen reden we naar Sint-Amandsberg, bij Lieven, en van daaruit reden we tot bij Paul. Vier mannen in de auto, richting Home Stuivenberg in Evergem. We brachten een bezoekje aan vijf Kontaktters, die allen in deze home verblijven. De ene had al meer zin om te babbelen dan de andere, maar ons bezoekje en de kerstroos deden deugd, dat stond in hun ogen te lezen.

Van Home Stuivenberg naar Hof ter Linden, voor een bezoekje aan Juffrouw De Geyter. Ze was blijkbaar verrast, zo ineens vier mannen op bezoek te krijgen. Het was een tijdje geleden dat ik haar nog gezien had - de laatste keer was ter gelegenheid van "een koffietafel aan huis" - maar ze is nog geen haar veranderd. Ze kent Kontakt heel goed, en blijft ook dankzij Jes goed op de hoogte van alles wat er in onze vereniging gebeurt. Ze vertelde ook over het bezoek van Koningin Paola aan Hof ter Linden, en nadat we Jffr. De Geyter uitgewuifd hadden, gingen we nog een kijkje nemen in "de wintertuin".

Lieven heeft blijkbaar een goede band met 'Evergem', want hij vertelde ons in geuren en kleuren wat er door de jaren heen zoal veranderd is in zijn geboorteplaats. Bij het verlaten van Hof ter Linden hadden we nog een gesprekje met Mevrouw Raman, de uitbaatster van de Home, en weerom was Lieven de woordvoerder van dienst. "Over Evergem zou ik een boek kunnen schrijven", zei hij. Maar dat hadden we ondertussen al gemerkt...

De bezoekenronde met Paul, Lieven en Robert liep ten einde. Maar alvorens iedereen terug naar zijn respectievelijke woonst te brengen, stelde Paul voor om bij hem thuis het aperitief te nuttigen. Ja, daar had uiteraard niemand iets op tegen.... Bij Paul en Lea zaten we gezellig samen na te praten over de voorbije bezoeken.

Na de middagpauze ging ik eerst op stap met Gerlinde. Onze eerste halte was RVT Ter Hovingen in Gentbrugge, op zoek naar Ghislaine De Paepe. "Op zoek" is heel juist, want door de wirwar van gangetjes en verdiepingen, heeft het een tijdje geduurd vooraleer we het kamertje van Ghislaine vonden. En ze was héél gelukkig met ons bezoek. Ze kan nog zo goed vertellen en heeft zoveel levenswijsheid dat je de tijd gewoonweg vergeet als je bij haar op bezoek bent. Maar er waren nog anderen die op een bezoekje zaten te wachten, zoals Mw Bochart, die bedlegerig is en ons met een prachtige en lieve glimlach ontving op deze zaterdagmiddag. Gerlinde en Bart zijn voorheen al eens bij haar op bezoek geweest, bij een eerste kennismakingsgesprek. Ze dacht nog even dat ik Bart was (we hebben beiden een baardje), en kon wel glimlachen toen ze begreep dat ik niet Gerlinde's vaste vriend ben....

Zo'n misverstanden heb ik eigenlijk nog al meegemaakt. Een Kontaktster begroette me ooit met "Dag, meneer Johan". Ja, da's wel heel sympathiek en terzelfdertijd nogal vervelend voor de persoon in kwestie hé.

De laatste vrijwilligster die me vergezelde voor deze bezoekenronde, was Jes, samen met haar zoontje Jonathan. Maar daar lees je alles over in het artikel dat Jes zelf geschreven heeft....

Het is echt waar dat zo'n bezoekendag je in contact houdt met Kontakt. Naast mijn verscheidene bezigheden voor de vereniging, houd ik eraan op dat moment mensen te bezoeken die ik anders nooit zie. En op zo'n feestdagen als Kerstmis ondervind je nog meer dan anders dat geluk in de gewone dingen zit : een bezoekje en een babbeltje. En als je er dan in slaagt een glimlach te toveren op het gelaat van iemand die er zoveel behoefte aan heeft, dan zeg ik bij mezelf : op deze dag hebben we een beetje zon gebracht in het donkere bestaan van een eenzame mens. En daarom zijn we toch vrijwilliger bij Kontakt hé !

Michel De Jaeger

NIEUWS EN TIPS VOOR DE VRIJWILLIGERS

Het platform **Help de Helpers** (<https://www.helpdehelpers.be>) werd in 2020 als wapen in de strijd tegen Covid-19 in het leven geroepen door het Agentschap Zorg en Gezondheid van de Vlaamse overheid.

Deze website brengt de zorgsector en vrijwilligers / extra werkkrachten bij elkaar. Op basis van hun ervaring en beschikbaarheid worden de kandidaten gematcht met de noden in de zorg- en welzijnsvoorzieningen. Maar ook mensen met niet-medische profielen kunnen zich aanmelden.

Patrick zag er een opportuniteit in voor Kontakt-Bejaarden en registreerde de gegevens van onze vereniging op die website. Het interessante is dat we eenvoudig zelf gericht op zoek kunnen gaan naar geschikte vrijwilligers tussen het aanbod en dat we zelf contact kunnen opnemen.

Extra informatie voor de vrijwilligers van Kontakt-Bejaarden

Wie meer wil weten over het beleid van Kontakt-Bejaarden kan terecht op de **versleutelde pagina's van de webstek van Kontakt-Bejaarden www.kontaktbejaarden.be**, onder de rubriek 'Contact Intern'.

Daar staan o.a. de privacyverklaring, de afsprakennota, het formulier dat je kan gebruiken wanneer je kosten voor Kontakt hebt gemaakt en verslagen van de Algemene Vergaderingen.

Vraag het wachtwoord aan het secretariaat (info@kontaktbejaarden.be) mocht je het nog niet kennen of het vergeten zijn.

Onze missie

Kontakt-Bejaarden vzw wil de vereenzaming van bejaarden uit de grootstad Gent doorbreken.

Onze visie

Kontakt-Bejaarden kiest doelbewust voor het individueel huisbezoek: een vaste vrijwilliger bezoekt regelmatig een vaste bejaarde. Door dit regelmatig contact wordt een vertrouwensrelatie opgebouwd, en wordt de vereenzaming verlicht. Kontakt-Bejaarden wordt als autonome vrijwilligersorganisatie erkend door de vlaamse Gemeenschap. Ook de Stad Gent kent een jaarlijkse subsidie toe.

Voor informatie en/of engagement: zie contactgegevens

Wie doet wat?

Raad van Bestuur

Johan Ackerman, voorzitter
Patrick Garré
Elke Heye
Jef Van Pee

Voor wie de vereniging financieel wil steunen:

Rekeningnummer BE96 7350 5025 7405
Kontakt-Bejaarden vzw, met code NBO9

Jan Demeester
Greta Van der Cruyssen, secretaris
Nanou Serck

Vrijwilligers

Vrijwilligers bij Kontakt-Bejaarden brengen regelmatige bezoekjes aan een vaste bejaarde en/of helpen voor de organisatie van bijeenkomsten en /of zijn chauffeur voor de bijeenkomsten

Nanou Huyghebaert en *Jan Demeester* zorgen voor de ontvangst en de opvolging van de doelgroep ouderen.

Elke Heye is verantwoordelijke voor de ontvangst en de opvolging van de vrijwilligers.

Karine Story is de secretariaatsmedewerker en penningmeester.

Jan De Meester, Herman Beyaert, Patrick Garré, Lieven Dhaenens, Cecilia De Boos, Vanessa Garré staan in voor de organisatie van de feesten.

Johan Ackerman is de webstekbeheerder

Karin Bonte stuurt verjaardagskaartjes naar de bejaarden en organiseert samen met *Patrick Garré* vormingen.